

Δίδουσα τὴν ὑπογραφήν της γράφει ὑπεράνω αὐτῆς κείμενόν τι τῆς Γραφῆς. Ἐρωτηθεῖσα ἐάν ἠννόει τὴν σημασίαν τοῦ κειμένου. Ὁ θεός· εἶναι ὁ ποιμὴν μου», καὶ γνοῦσα ὅτι ἡ ἐρωτώσα αὐτὴν ἦτο διδάσκαλος κυριακοῦ σχολείου ἐπὶ δεκαοκτὼ ἔτη, ἐδράζε τὰς χεῖράς της ἐν κατανύξει καὶ προσεπάθησε νὰ λαλήσῃ. Ἡ κ. Bridgeman μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς της ἐστερήθη δολίως τῆς περιουσίας, ἣν οὗτος κατέλιπε αὐτῇ καὶ τῇ μητρί της, ἐξακολουθεῖ δὲ ἀποκερδαίνουσα ὀλίγα χρήματα διὰ τῆς χρήσεως τῆς βελόνης της, ἀπολαύουσα καὶ τῶν τόκων κληροδοτήματος ἐκ 2000 ταλλήρων καταλειφθέντος αὐτῇ. Σφοδρῶς ἠσθάνθη ἐσχάτως τὸν θάνατον τοῦ εὐγενοῦς ἀνδρὸς τοῦ ἐξαγαγόντος τὸ καθευγμένον ἐν τῷ σκότει πνευμά της. Εἶναι ζῶν μνημεῖον τῆς ἀφοσιώσεως, ὑπομονῆς, ἐλπίδος, καρτερίας καὶ ἀγρυπνίας αὐτοῦ, μαρτυρεῖ δὲ αὐτὸν ὡς δοτῆρα φωτὸς τοῖς τυφλοῖς καὶ γλώσσης τοῖς ἀλάλοις. Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Πρωσίας ἔστειλε τῷ Δρ. Χάου χρυσοῦν μετάλλιον διὰ τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ κατόρθωμα, τῆς ἐκπαιδεύσεως δηλ. τῆς Λαύρας Bridgeman.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΑΙ ΕΚ ΣΑΠΩΝΟΣ ΠΟΜΦΟΛΥΓΕΣ.

Ὁ μικρὸς Ἀλέξανδρος ἐβύθιζε εἰς τὸ ἀφρώδες ἐκ σάπωνος ὕδωρ τὸν λεπτὸν ἀχύρινον φυσητήρα του. Φυσᾷ ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἰδοὺ ἡ πομφόλυξ σχηματίζεται κούφη καὶ διαφανής.

Ὅποιος θρίαμβος! Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ μικροῦ Ἀλεξάνδρου σπινθηροβολοῦσι· φυσᾷ ἔτι καὶ ἡ ἀργυροειδὴς πομφόλυξ ἐξογκοῦται ὅλον ἐν! Ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος ἀναφαίνονται τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου αὐτὸς ὁ ἥλιος θὰ ἠρέσκετο νὰ περιβληθῇ τὸ λαμπρὸν τοῦτο περικάλυμμα, τὸ ὁποῖον φέρει ἐν ἑαυτῷ τὰ ζωηρότερα χρώματα! τὸ χρυσοῦν καὶ τὸ φοινικοῦν, τὸ κυανοῦν μετὰ τοῦ συμβόλου τῆς ἐλπίδος, τοῦ πρασίνου.

Μήπως κατεσκεύασαν τὸ τέλειον τοῦτο ὕφασμα αἱ μάγισσαι ὀρίσασαι αὐτὸ ὡς φυλακὴν εἰς ἀπειθές τι πνεῦμα;

Φύσα ἔτι, μικρὲ Ἀλέξανδρε, φύσα ἐντονώτερον. Ἰδοὺ ἡ πομφόλυξ ἀνυπόμονος ὡς κούφον ἐφώλιον, ἔτοιμον νὰ ἐγκαταλείπῃ τὴν παρχλίαν ταλαντεύεται χαριέντως. Ἰδοὺ φεύγει πρὸς τὸ ἄπειρον ἐλευθερά καὶ λαμπρά.

II

Ἐ! Διὰ τί κλαίεις, μικρὲ Ἀλέξανδρε; τὰ παίγνια σου ἐτελείωσαν! Ἰδοὺ ὁ ἀχύρινος φυσητήρ σου κεῖται πλησίον σου· εἰς δὲ τὸν ἄερά δὲν προσετέθη ἡ μία ἔτι σταγὼν δρόσου, ἡ εἰς τῶν ὑγρῶν ἐκείνων μαρ-

γαριτῶν, οὗς ἡ πρώτη λησμονεῖ εἰς τοὺς κόλπους τῶν ἀνθέων!

Τέκνον θὰ αὐξηνηθῇ! αἱ δὲ σκέψεις σου κεχωματισμέναι ὑπὸ τῆς ἐλπίδος θέλουσι σοὶ παρουσιάσει ὑπὸ τὰ λαμπρότερα χρώματα τὸ ἄπειρον ὅπερ ἡ νεότης ἐπιθυμεῖ τόσον! Πόσος χρυσὸς, πόση πορφύρα ἐκεῖ! Πόσαι ἐλκυστικαὶ χίμαιραι θεώμεναι διὰ τοῦ μάγου πρίσματος τῶν εἰκασιν ἐτῶν!

Ἰδοὺ σε εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ σου, ὠθούμενον ὑπὸ τῶν παθῶν σου, ὡς ἱστίον ἐξογκούμενον ὑπὸ τρικυμιώδους αἵρας. Πόσα παράλια δύνασαι νὰ ἀνακαλύψῃς! Πόσας γαίας πλουσίας, ἃς ὑπολογίζεις ἐν τῇ φαντασίᾳ σου νὰ πλησιάσῃς!

Ἡ ὥρα αὕτη εἶναι ὥρα μέθης εὐγενοῦς καὶ ἐνθουσιασμοῦ γενναίου, ὁρμῶν ἀσκόπων καὶ στεναγμῶν ἀναιτίων, ὥρα βεμβασμῶν δόξης καὶ ὀνείρων εὐτυχίας.

III

Πλὴν ὁ νεανίας κλαίει, ὡς ἐκλαίει τὸ παιδίον. Δι' αὐτὸν ἐπίσης τὸ πᾶν κατεστράφη. Καὶ τῶν τόσων ζωηρῶν ἐκείνων χρωμάτων οὐδὲν μένει, ὡς ἐν τῇ προσεγγίσει τῶν ἄνευ λυκαυγοῦς ἐκείνων νυκτῶν τῶν πολικῶν. Τὸ χιμαίρικόν οἰκοδόμημα κατέρρευσε· αἱ γελοῦσαι ἀστασίαι ἀπεσθῆθησαν καὶ τὰ χαρίεντα φαντάσματα δὲν ἀποκρίνονται πλέον εἰς τὴν πρόσκλησίν του.

Εἰς τὴν πρώτην πνοὴν κόσμου σκληροῦ ἡ πομφόλυξ διεσπάσθη ἐν τοῖς δακτύλοις του· πλεοναπλάσματα φαντασίας· οὐδὲν πλέον πρὸ αὐτοῦ, ἡ ἀθλιότης, ἀδυναμία, ἀβεβαιότης. Καὶ πῶς κλαίει ὁ μικρὸς Ἀλέξανδρος τὴν ἀπωλεσθείσαν εὐτυχίαν!

IV

Ἡ ῥοὴ τῶν ἐτῶν εἶναι ταχεῖα ὡς τὰ κύματα, ἅτινα ὥθει ὁ κλύδων. Αἱ χρυσίζουσαι ἡ μελαναὶ ὡς ἔθενος κεφαλαὶ κατέστησαν λευκόφαια, ἐν ᾧ ἡ πείρα ἀντικατέστησε τὴν χίμαιραν. Τί σκέπτεται ὁ γέρον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην; τί λέγει; Ἀκουσον, μικρὲ Ἀλέξανδρε, ὅστις κλαίεις τὰ ἀπολεσθέντα παίγνια σου· ἀκουσον, νῆε, ὅστις κλαίεις τὴν ὀνειροποληθείσαν, ἀλλὰ μόνον ὀνειροποληθείσαν, εὐτυχίαν.

«Ἐξῆσα, λέγει ὁ γέρον· εἶδον ἐκ τοῦ πλησίον τὴν δόξαν, τὴν φήμην, τὰ πλούτη καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ὁ κόσμος θαυμάζει, πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖ.

»Παρά τὸ χεῖλος ὁμῶς τοῦ τάφου, σὲ δαβεβαῖω παιδίον, σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω νεανίχ, ὅλα ταῦτα εἶναι πομφόλυξ σάπωνος, νέφος διαβατικόν, λαμπρὸν μετέωρον, ὅπερ ἀρκεῖ μία καὶ μόνη πνοὴ νὰ διασκεδάσῃ».

V

Καὶ λοιπὸν ὅλα τὰ ἐνταῦθα ματαιότης καὶ ψεῦδος· βίγρᾶσθην ἐπέστημεν κακοτυχίας καὶ στερήσεως,

ἐξήσασμεν τὴν δὲ μόνον δι' ἀπραγματοποιήτους χιμαίρας; Δὲν ἀναμένομεν ἄλλο τι ἢ μόνον τὸν καπνὸν τοῦτον τῆς δόξης καὶ τῆς εὐτυχίας;

Ἡ Μικρὴ Ἀλέξανδρε, θὰ τὸ μάθης ἡμέραν τινα, ἥτις δὲν εἶναι μακράν: ὅτι ἐδῶ κάτω οὐδὲν διαρκές, ἢ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ θεία ἀλήθεια ἥτις χρησιμεύει αὐτῇ ὡς βάσις. Ὁ πυθμὴν μόνος τῆς ἀρετῆς εἶναι ἀσφαλὴς καὶ αἱ ἐπαγγελίαι τῆς ἀληθείας βέβαιαι.

MARIA Σ...

«Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καὶ βρώσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι· θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ ὅπου οὔτε σὴς οὔτε βρώσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσιν».

ΦΡΙΤΙΟΦ.

ΣΚΑΝΔΙΝΑΥΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

Φίλε ἀγαθῶστα,

Θέλεις νὰ γνωρίσῃς πρὸς στιγμὴν τοὺς ἀγῶνας τῆς σήμερον τὰς συμφορὰς τῆς χθὲς καὶ τὰς ἀπειλὰς, ἃς ἡ αὐρὴν ἐπιφέρει εἰς τοὺς κόλπους τῆς; Θέλεις ἂν διαρροῦσθαι ὥρα νὰ ἀποπτῶσιν ἀπ' ἐμπροσθέν σου πᾶσαι αἱ περικυκλούσαι σε θλίψεις; νὰ κοιμηθῇς λικνιζόμενος ὑπὸ γλυκεροῦ ὄνειρου, ἢ ἡδὺς ἤχου; Θέλεις τέλος νὰ θαυμάσῃς τὰ ἔργα τοῦ ὑψίστου καὶ νὰ δοξάσῃς αὐτόν; Ἐλθέ, ἀκολουθεῖ με εἰς τὰς χώρας τοῦ Βορρᾶ· ἄς ἀναβῶμεν ὁμοῦ τὸ ρεῦμα τῶν αἰώνων καὶ τὴν ῥῆσιν τῶν ποταμῶν ἐν τῇ χώρᾳ, ἐν ᾗ ὁ ἥλιος φεγγεβολεῖ ἐνίοτε καὶ κατὰ τὸ μεσονύκτιον, ἐν ᾗ οἱ καταρράται ἀκίνητοῦσιν, ἀποναικούνται ἕνεκα τῆς χειμερίας αὔρας, ἢ περιχαρακούνται ὅπισθεν χιονώδους ἀψίδος. Ἐκεῖ ἐνθα ὁ ἐπὶ τῆς χιονολεῦκου τῶν ἐλατῶν κόμης βομβῶν ἄνεμος, καὶ τὸ ψιθυρίζον, ὅταν τὸ ἔαρ ἀποδώσῃ εἰς αὐτὸ τὴν φωνὴν τοῦ ρυάκιου, διηγούνται εἰς τὸν ξένον ἐκπληκτικὰς διηγήσεις· ἐνθα ἐπὶ τῶν παρειῶν τῶν βράχων τῶν ὀρέων, ὧν τοὺς πρόποδας θωπεύει ὁ βραχίων τῆς θαλάσσης εἶναι κεχαραγμένοι ἄπειροι ἐκπληκτικοὶ καὶ θλιβεροὶ μῦθοι τῶν ὁποίων διὰ νὰ ἐννοήσῃς τὴν γοητείαν ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀκούσῃς ἐν τῇ ζωῇ καὶ εὐστροφῇ γλώσσῃ τῇ τόσῃ καλλιμῶρφῃ διὰ τὸν τόπον δι' ἣν ἐπλάσθη. Ἐν τούτοις προσπαθήσωμεν νὰ ἀκολουθήσωμεν εἰς τὰς περιπετείας του τὸν ἥρωα ἐνὸς τῶν διηγημάτων τούτων.

ΦΡΙΤΙΟΦ ΚΑΙ ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ.

Χίλια καὶ ἐπέκεινα παρῆλθον ἔτη, ἀφ' ὅτου ἐβλέπε τις παρὰ τῷ χέροντι Χίλδιγκ δύο παιδία, ὧν ὠριότερα δὲν εἶδεν ὁ Βορρᾶς. Συνήξανον ἐξ ἀπαλῶν

δυνάμεων ὁ μὲν δρῶς ὑπερήφανος καὶ ἀκλόνητος, ἡ δὲ φαιδρὸς κάλυξ ῥόδου· Φριτιόφ, ὁ υἱὸς τοῦ ἐλευθέρου χωρικοῦ, Ἰνγεβόργη, ἡ θυγατὴρ βασιλέων. Ἄν ἐβλέπετε τὰ πλάσματα ταῦτα ὑπὸ τὸ φῶς τῆς μεσημβρίας θὰ ἐλέγετε ὅτι κατῆλθον ἐκ τῶν ἀνακτόρων τῆς Φρέικας¹· ἀλλ' ἂν ἐβλέπετε αὐτὰ ὑπὸ τὰς πολυκλάδους ἐλάτους καὶ ὑπὸ τὸ γλυκὺ καὶ ζωηρὸν τῆς σελήνης φῶς, θὰ ἐνομιζέτε ὅτι διήρχοντο διὰ τῶν δασῶν δύο φωτοβόλοι ἔλαφοι.

Πῶς ἐπεθύμει νὰ μάθῃ τὸ ἀλφάβητον, ποθὼν νὰ διδάξῃ καὶ εἰς ἐκείνην τὰ ἱερὰ ρουνικὰ γράμματα! Ἡρέσκετο νὰ κοπηλατῇ ἐν τῷ ρυακίῳ, ὅπως κινεῖ τὴν λέμβον κατὰ μῆκος παρὰ τὰς ἀκτὰς· καὶ ὅταν ἔστρεφε τὸ ἱστίον ἐκτύπα δι' αὐτοῦ τὰς ἀπαλὰς αὐτῆς χεῖρας ὅπως χαρίεσσας.

Δὲν ὑπῆρχε δι' αὐτὸν ὕψος βράχου προκειμένου νὰ φθάσῃ δι' ἐκείνην ἐν τῇ φωλεᾷ τοῦ ἀετοῦ ἐν τοῖς σπλάγχνοις τῶν νεφῶν τοὺς διὰ πτίλων ἔτι κεκαλυμμένους ἀετιδεῖς· καὶ δὲν ὑπῆρχε βάθος ρυάκος δι' αὐτόν ὅταν ὤφειλε νὰ μεταφέρῃ ἐκείνην διὰ μέσου τοῦ ἀφροῦ τῶν καταρρακτῶν. Τὸ πρῶτον τοῦ ἔαρος ἄνθος, τὸ πρῶτον τῶν δασῶν χαμοκέρασον, ὁ πρῶτος τοῦ θέρους στάχυς εἰς ἐκείνην ὑπ' αὐτοῦ προσεφέροντο· καὶ θὰ τῇ προσέφερε καθ' ἐκάστην καὶ τὴν πρῶτην τοῦ ἡλίου ἀκτῖνα ἂν μὴ αἱ δυνάμεις του ἦσαν ἀνθρώπιναι.

Ἀλλ' ἡ παιδικὴ ἡλικία παρέχεσθαι ταχέως. Ὁ Φριτιόφ, κατέστη ὠριὸς νεανίας, μὲ διάπυρον ἀλλὰ σκεπτικὸν βλέμμα, ἡ δὲ Ἰνγεβόργη νεῆνις σώφρων ταπεινὴ πρὸ αὐτοῦ τὰ ὑγρά βλέφαρά της. Ἀμφοτέρων αἱ καρδίαι ἐμφοροῦνται ὑπὸ νέων αἰσθημάτων.

Τὸ θέρος, ὁ Φριτιόφ, ὁ τολμηρότερος τῶν κυνηγῶν ἐπάλας στῆθος πρὸς στῆθος μετὰ τῆς ἀγρίας ἀρκτοῦ καὶ ὅταν ἐπανεκαμπτεν, ἐπανεκαμπτεν αἶματόφυρτος, ἀλλὰ νικητὴς· ἡ φίλη του νύφραίνετο ὅταν, ἐπιστρέφοντα, τὸν ἐβλεπε φέροντα ἐπ' ὤμου τὴν τριχῶδη τοῦ θηρίου δοράν· διότι ἡ γυνὴ θαυμάζει τὸ θάρρος τοῦ ἀνδρός· ἡ ἰσχύς καὶ ἡ καλλονὴ συμπληροῦσιν ἄλληλα. Καὶ ὅταν τὸν χειμῶνα ὑπὸ τὴν λάμψιν τῆς φλογὸς ἀνεγίνωσκεν ὁ Φριτιόφ τὰς ἐν τῷ Βαλχάλα περιηγήσεις ἐν ᾗ εἰσὶν αἱ κατοικίαι τῶν θεῶν καὶ θεαινῶν, τὸ πνεῦμα του ἵπτατο μακρὰν πολὺ μακρὰν τῆς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του μυστηριώδους ρουνικῆς γραφῆς. «Ἡ κόμη τῆς Freya, οὕτω ἐσκέπτετο, ἐκυμάτιζεν ὡς ἀγρὸς χρυσιζοντος σίτου, πλὴν οἱ βόστρυχοι τῆς Ἰνγεβόργης σχηματίζουσι χρυσοῦν στέμμα περὶ τοὺς κροτάφους της. Οἱ κυανοὶ τοῦ Φρίγκα ὀφθαλμοὶ ἀκτινοβολοῦσιν ὡς ὁ ἀνέφελος οὐρανὸς ἀλλ' ἐγνώρισα δύο ὀφθαλμοὺς πολὺ ὠριαιοτέρους τῶν ἐκείνου. Τῆς Γέρδας αἱ παρειαὶ φαίνονται ὡς ἡ χιών ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ βορείου σέλακος ῥοδόχρους, ἀλλὰ τῆς φίλης μου τὸ πρόσωπον

¹ Σύζυγος τοῦ Odin μία τῶν κυριωτέρων σκανδιναβικῶν θεοτήτων.